

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врсте за дан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 51.

Домаѣ Новости.

Съ радости являмо читателима нашимъ, да е сходно § 19-омъ устроения одбора трговачкогъ, предузетъ 15. пр. месеца у примирителной кући вароши Београда изборъ $\frac{2}{3}$ чланова и заменика за истый одборъ трговачкй у Београду, у присуству повѣреника Попечительства Финансiе начальника Одѣл. Промышленности Г. Јована Гавриловића. Изборъ е тай данъ свршенъ одъ стране овдашнѣгъ примирителногъ Суда и обштинара. Ђдногласно су изабрани за чланове: ГГ. Миша Анастасiевићъ, Јованъ Кумануди, Анастасъ Христуло, Коста А. Антула, Моша Ав. Руссо и Риста Величковићъ, а за заменике: ГГ. Живко Карабиберовићъ, Ђока Триковићъ, Симеонъ Јовановићъ, Игњатъ Стаменковићъ, Јованъ К. Поповићъ и Јованъ Кујунѣићъ.

Изборъ овај рассмотривши Попеч. Финансiе сходно § 21. устроения одбора трговачкогъ, одобрило га е. Далѣ исто е Попечительство сходно § 23. устроения одбора трговачкогъ изабрало $\frac{1}{2}$ членова и заменика изъ познаты у Отечеству трговаца за речены изборъ и то за членове: ГГ. изъ Окр. Шабачкогъ Јована Богатичећа изъ Шабца, изъ Окр. Смедеревскогъ Танасiя Ристовића изъ Смедерева и изъ Окр. Пожаревачкогъ Петра Протића изъ Пожаревца; за заменике: ГГ. изъ Окр. Вальвскогъ Михаила Лаловића изъ Санковића среза Колубарскогъ, изъ Окр. Ягодинскогъ Михаила Раденковића изъ Ягодине и изъ Окр. Краинскогъ Стевана Исаковића изъ Неготина.

Попечительство е Финансiе наредило, да одборъ трговачкй сходно § 24. устроения држи прво свое заседание у понеделаякъ 15. тек. мес. При комъ ће засѣданiю быти одъ стране Попечительства Финансiе, као повереникъ, Началникъ одѣленiя промышленности, Г. Јованъ Гавриловићъ.

За Пероводителя Одбора трговачкогъ одредило е Попечительство Финансiе, сходно § 29. устроения одбора, архивара и регистратора свога Г. Тому Цинцар-Янковића.

Подъ 1. т. м. В. № 961. изишло е высочайше рѣшенiе, кое опредѣлява, какако ће се поаре, безъ повреде зграде, у којой бы се сандукъ, орманъ, или другй какавъ затворъ наодио, судити.

Шутови Судбине.

(Продужено)

„Они су патили оно исто, што самъ и я сносити морала“ одговори Вешта; „свакадъ, кадгодъ самъ тебе, умилато створенѣ, сматрала, истина изъ дубльине душе сажалѣвала самъ нѣову судбину, и радо бы те нѣима повратила, да ме нѣ тайствени гласъ подземны духова непрестанце савѣтовао и наговарао, да я то дѣте, кое самъ подъ мою заштиту узела, при себи задржимъ, и спремамъ и одгаямъ за мою осветительку; ерь то ће ми у позднiя времена на радость изаћи, и накнадиће одъ части неощними губитакъ, кои самъ я претрпила. — А то си ты заиста и учинила, мое лепо дѣте! Мене бы сдавно већ скорбъ и човекомржня угнявила и погазила, да ме твоя приврженость, твоя весела наравъ и ведре мысли нису свакадъ изъ прашине подизале. Гледаюћи, како буйно напредуешъ и растешъ, и моя е надежда растла. Твоя бодрость, твой отважный и сважни духъ пораѣао е у мојой души све веће и силнiе поузданѣ: да ћешъ ти некадъ домъ ибарски упропастити, и тако ужасно осветити вопиоће злочиство и неправду, кою ми е насилie, злоба и притворство нанело. Мой се последнй часъ приближава. У овомъ трошномъ тѣлу я нећу дочекати данъ освете, кой самъ я пуни 16 година жуднимъ срцемъ изчекивала; но ако ти, подпомогнута повольнымъ околностима, овај часъ освете ускоришь, онда ће се моя упокоена душа усхитити, и мой ће духъ надъ тобомъ лебдити, и тебе благосилати.“

„Што самъ ти се завѣрила, то ћу и одржати, одговори Воляна,“ но кажи ми, шта си учинила са старомъ пакостномъ Вучомъ, противъ кое е моя мржня најжешће разпламѣна?“

„Я самъ е жертвовала гнѣвнымъ богovima и мојой освети, то естъ заклала самъ е на ладномъ камену жертвеника. Она е знала, каква iой судбина предстои; но да самъ я она, коя iой е гробъ ископала, то е она до-

знала текъ на еданъ данъ пре смрти. Еръ онда самъ отишла на оно мѣсто, гди е она безнадежно лежала и безъ утѣхе грозну смртъ очекивала, да се наслађавамъ нѣнимъ мукама. Я самъ слушала нѣно якуанѣ, видила самъ, како е съ очаянѣмъ држала гвоздене решетке, кое су пакъ пркосиле нѣномъ узалудномъ напрезаню. Я самъ опазила, како се она трудила, молити се Богу, но како притиснута многимъ грѣсима, нѣ се ни богу молити могла. Онда самъ у себи помислила: та овај е погледъ баръ какво-такво удовлетворенѣ за неисказану тугу, кою ми е ово маторо чудовиште навело. Узхићена овомъ мојомъ побѣдомъ, изскочимъ я изъ мога заклона, одкудъ самъ е сматрала, напољѣ, станемъ предъ гвоздене решетке, и викнемъ јој подсмешљивымъ гласомъ: „Обазри се овамо, проклета змио, да л' ме јоштъ познаешъ“

„Она дрекне изъ гласа, кадъ ме е спазила и познала, стане се у највећемъ бѣснуду по земљи валати, чупала е своју косу и произносила е страчне клетве. „Я знамъ,“ продужимъ я, „на какво си грозно и вошнѣе злочинство ти, отровно чудовиште, сестру мою навела; я знамъ, да си ти она, коя си погодила целата, и коя си највише принела къ извршеню тогъ пакленогъ умышляя. Густу завѣсу, којомъ сте ви, притворне змие, знале покриваше ваше црно дѣло, я самъ раздерала и проникла самъ скрозъ сво ваше паклено лукавство. Горду и високумну госпою одъ Ибра и Ситнице постићиће пре ил' после ужасна освета, али надъ тобомъ, людски измету, рѣшила е судбина, да јоштъ ранѣ праведни судъ држимъ, и по заслуги те наградимъ. Знај, — сутра ће те у јутру последњи путь обасјати сунце; а кадъ зађе, лежашешъ ти, мојомъ рукомъ заклана, на ладномъ жертвеничкомъ камену светога храма!“ — После ови рѣчй я јој окренемъ леђа и отидемъ, а за мноми е лето одекъ нѣни клетва и очаятелногъ урланя.“

„Кадъ самъ сутраданъ устала съ постелѣ, поздравиле ме торжествене пѣсме жреца светога луга, и старешине околногъ предѣла уђоше ми у кућу и одведоше ме у храмъ светога луга. Ту самъ се заогрнула багрянномъ одеждомъ, кою жречица на данъ жертвоприношеня обући мора. Прву половину дана провели смо у молитвама и торжественимъ обредима и пѣнью. Затимъ смо изишли у дивљу долину, изведемо оданде изъ мрачне пештере Вучу, да надъ нѣомъ прво мое жертвоприношенѣ удѣйствуемъ. Но, као што е лако понятно, нѣ ми то башъ тако тежко ни пало, — еръ она, кою самъ имала заклати, билаше моя смртна непријатељица. Кадъ самъ подигла жертвенички ножъ, представила ми е узрујана сила воображеня онај догађај и образъ, како е сирѣчь и мое бѣдно дѣте нечовечномъ целату предано было, — неописано бѣснило разнијало е мое преи при овомъ помыслу; дивля ватра гвѣва и свете сѣваше ми изъ очию, и ни најманѣ тронута и разжалѣна јукомъ и самртнимъ страомъ савијоће се подъ ногама моимъ непокаяне грешнице, задамъ јој снажномъ рукомъ смртни ударацъ, и извршимъ тако дѣло, кое су ми богови налагали, и на кое ме е и сама моя, за осветомъ жеднећа душа нагонявала.“

При овимъ рѣчима застане Вешта, еръ е была клонула одъ многогъ говора и раздражености. Она е си-

рѣчь последню часть свое приповѣдке изпричала съ таковомъ жестиномъ и ватромъ, коя бы и здравогъ човека уморила; а притомъ е најпосле она на онај предметъ скрепула, кои е нѣну неодолимомъ мржњомъ испунѣну душу у највећу раздраженостъ довео. Чиняше се, као да она при опомени тогъ крвногъ свогъ дѣла своју побѣду јоштъ едномъ ужива у оној истой мѣри, као у часу извршеня.

Вољана сматрала е Вешту неколико тренутака са сажалѣнѣмъ, а у едно и съ некомъ грозомъ; затимъ пакъ упыта она Вешту, не изъ радозналости, него зато, што е уплашило суморно ћутанѣ болне майке: Да ли е Ярна смртъ свое вѣрне служительке и пријатељице дознала, за и да ли е она покушавала, осветити се за то?“

„Есть заиста покушавала,“ одговори Вешта, пошто се мало опетъ опоравила. „Неколико месеци после тогъ догађаја нападне нѣнъ супругъ са својомъ войскомъ опустошительнѣ на ове планинске предѣле. Разпламћенъ желомъ, да храмове, света места и олtare наши стари богова сруши, и можда јоштъ выше тежећи, да мене, противъ кое е нѣгова госпоја, а моя одроћена сестра, највећма огорчена была, у своју властъ добѣе, навалио е онъ, забацивши смотреностъ, коя е нѣговомъ високомъ предводительскомъ духу иначе свакадъ свойствена была, сасвимъ ватрено и несмислено у наше непроходне и дивлѣ планинске кланце, и налетіо е тако у едну засѣду, кою су наши планинци избрали. У крвавомъ бою побіо планинци готово цѣлу войску одъ Ибра, па и самъ Бориславъ (Ярнинъ супругъ и господаръ одъ Ибра и Ситнице) едва се бѣгствомъ избавіо, окруженъ неколициномъ само вѣрни свои ратника; — и тако е онъ у тай данъ изгубіо своју засеняваюћу славу, коя га е была проказала, да е онъ „непобѣдимъ“, — звѣзда е нѣгова почела тавнити. Наскоро затимъ дигну се на нѣга и нѣгови сусѣди, кое е онъ, опіенъ славомъ и силомъ, често вређао и огорчавао; и одъ тогъ времена онъ е съ нѣма у непрекидној завади и рату, у комъ е онъ велике губитке искусно, тако, да е често съ највећомъ мукомъ и натезанѣмъ могао одржати себе и свой домъ. А исто су тако и дивлѣ бугарске чете выше пута опустошительнѣ нападале на нѣгове области, и крвави су боєви бивени између нѣга и храбри Бугара, тако, да му нѣ выше ни на край памети пало, изгладити лягу, кою су му наши планинци навели. Шта выше, онъ се е можда понекадъ за срећногъ сматрао, што га планинци, кои су были задовољни тиме, што су одбранили своју домовину и светинѣ, нису никадъ нападали.“

И тако ми Ярна одъ тогъ времена нѣ ништа могла нашкодити. Можда бы она кувала, да ме преваромъ, лукавствомъ и издайствомъ упропасти, да ю нѣ застрашио развешенъ гласъ о моме високомъ пророческомъ дару, и о моме све већма растећемъ напредку у таинственимъ вештинама природни наука, кое е све и нѣой до ушю дошло. У исто време бояла се она и свете ови одважни планинаца, кодъ кои самъ я у највећемъ уваженю была, и кои бы сваку мени нанешену обиду крваво осветили. — Тако е прошло 16 година, и јоштъ нѣ приспѣо данъ савршене наплате. Но ипакъ самъ и за то време имала по неко јоштъ мало удовлетворенѣ, ко-

имъ се моя, неизгладимомъ мржнѣномъ противъ мое се-
стре огорчена душа могла наслаивати. — Изъ поуздани
извора дознавала самъ сирѣчь: да Ярна непрестано одъ
мое освѣте стрепи, и да іой тай трепеть ни гди мира ни
одмора не дае. Съ каквомъ самъ я радощу и задоволь-
ствомъ ове гласове добила, то ѣшь лако себи пред-
ставити моѣи, Воляно, кадъ веѣть едномъ знашь, шта
самъ я искусила и претрпила. — Но тиме ние довольно
изглаѣна Ярнина кривица. Ти, кою самъ я за мою освѣ-
тительку одгала, ти ѣшь ово дѣло довршити. Под-
земни духови явили су ми у сну: да ѣе Ярнина кѣи Ли-
ляна скоро теби у руке пасти. Ако е ти убѣеши, онда ѣешь
срцу мое сестре найсвирѣпн ударъ нанети. То е она
точка, на коіой е найлакше повредити можешъ и теби е
наменѣно, да е ту самтно ранишь. И садъ чуй іоушь
едну озбиљну рѣчь: Ако ти желишь испунити мой ама-
неть, съ коимъ такоѣе у тесной связи стои и среѣа
твое будућности, — онда Воляно! клони се любовне
страсти. Кадъ доѣеши у искушение, кадъ твое преи по-
стану приступне нѣжномъ осеѣаню, онда употреби сво
твое постоянство, да то чувство силомъ савладашь.
То ѣе те чувство и страсть, ако іой се слепо одашь,
за кратко само време усхатити, но после ѣе оставити у
души твоіой отровну болю, коя ѣе твой покой разорити
и теби пропасть спремити. И онда веѣеши моѣи извр-
шити дѣло освѣте, кое си ми ти свечано обеѣала. Тако
су ми подземни духови изявили. Но ако се ти прола-
зне и несталне сласти любовне одречеши: онда ѣе ти се
то богато накнадити другимъ претежнимъ благама жи-
вота. Ти ѣешь довольно накнаду ямати у племенитомъ
и поносномъ осеѣаню, да те твой народъ високо почи-
туе и преуноси; а средства, да тако високо узлетишь,
имашъ на руди, и до тебе стои, оѣеши ли се съ нѣима пол-
зовати. Богови су те обдарили племенитимъ изгледомъ и
ликомъ, и бистримъ, пронциателнимъ духомъ. Ти си иску-
сна у тайнственимъ наукама и вештинама, у коима самъ
те я обучавала. Смрть ме одазива пре, него што самъ те
могла до оне точки довести, кою самъ я постигла. Но
немой се печалити; я самъ се ипакъ побринула за твоє
далъ образованъ. Видишь, у ономъ мало тамо ѣошку
наѣиѣеши едно црно сандуче, и ево ти ключа одъ нѣга.
У томъ сандучету наѣиѣеши ти едну кнѣигу, кою самъ
за тебе списала. Проучи е и промозгай са свеколи-
комъ пажнѣомъ твога ума, и теби ѣе много коешта по-
стати ясно, што ти е садъ іоушь загонетка, но што
ѣе ти за позднѣе твоє опредѣленѣе веома потребно быти.
Ова е кнѣига найвеѣе благо, кое ти я оставлямъ, и многи
бы е скушимъ благомъ одкупили, да е могу само добити.
Чувай ово наслѣдіе добро, и кадгодъ по нѣой читаешь
и тайне наше испитуешь, а ти се опомени несреѣне Ве-
ште, коя ѣе онда веѣъ боравити у царству блаженства,
— и опомени се твоє завѣре.“

Болна вешта уѣути. Дуги говоръ яко ю е уморио,
и она по краткомъ времену падне у дубоки и буновнѣи
санъ. Воляна пакъ ние мога никако заспати, премда
е и она веома уморна и утруѣена была. Опомена, да се
любави клони, тешко іой е на срце пала. Она се сеѣала
оногъ сва, коя е снала у планини, и уздисала е тио: заръ
да она нѣжна чувства, крозь коя самъ я назирала небесно
блаженство, заръ та чувства, велимъ, я да нимало непо-

знашь, и ладнокрвномъ гордощу савладамъ и утаманимъ?
Ахъ веѣть и самъ санъ довео ме е у райско узхиѣенъ; па
какве би сласти іоушь испуњавале мое разпламѣене пр-
си, кадъ би се санъ у истину претворио. Па заръ све,
коликогъ тогъ блаженства да се я одречемъ, и да га
заменимъ са благама, коя само суѣти людской ласкаю;
но коя немогу испунити срце вишимъ земнимъ благомъ.

Дуго іоушь сеѣаше девойка край постелѣ нѣне бол-
не майке, заносеѣи духъ свой у такве суморне мисли,
коє су душу нѣну тешкимъ боломъ испуњавале, — докъ
наипосле предъ свитанѣ зоре, коя е приятель свию бол-
ни и уморни, любки санъ и на ню своя тавна крила ние
прострео.

(Продужиѣе се).

М р и ц е.

— Еданъ богатѣи шальвичина, лежаше на самп-
тној постелѣи, и кодъ нѣга бѣау два адвоката. Онъ кадъ
іѣ угледа, рекне имъ: „станите еданъ съ десне, а еданъ съ
леве стране, да и я као спаситель умремъ“

— Едногъ, коя е врло растроєнъ бѣо, и коя никадъ
датумъ у писму писао ние, пытали су, зашто то нечини,
а онъ одговори „зашто да меѣемъ датумъ у писму, кадъ
га у календару има“.

— При веселю едномъ, у комъ е доста, обоєгъ по-
ла дружства было, загонетне еданъ овимъ рѣчма „шта
ми ти е шта, прошле и ове године ние дошао, а ни иду-
ѣе доѣи неѣе.“ Сви су погаѣали и мислили шта ѣе бы-
ти, а наеданцуть устане две године служеѣи правословъ
Практикантъ, и према себи седеѣемъ другу свомъ, коя е
такоѣе одгонетати почео, рекне: „шта се мислишь ваз-
данъ, та то е нашъ ванцаментъ“.

— Рабинъ Асси разболесе, и лежеѣи на постелѣи,
одъ свои ученика обколѣнъ, преправляо се за смрть.
Унукъ нѣговъ приступи къ нѣму, види да му е деѣъ пла-
као и рекне му; зашто плачешъ, заръ погледъ на твой
прошлѣи животъ никакву ту радощъ недае, заръ ниси
свете законе добро изучіо и у нѣима друге наставіо, ево
ти твои ученика, и ово ти е доказъ, да си имъ добаръ
и полезанъ бѣо, а скромность была е круна свию твою
дѣла. — Ради тога любезнѣи сыне, одговори Рабинъ А-
сси, туѣи срце мое, я самъ могао правицу меѣу люде
делити, пакъ самъ то изъ зло разумлѣне скромности про-
пустіо учинити; то ние требало, ерѣ е еданъ великѣи мужъ
казао ове, толикимъ искусствомъ за истините признате
рѣчи „ко се одъ правце клони, узрокъ е пропасти др-
жавне“ па самъ іѣ я, као учитель заборавіо гди треба
употребити.

— Еданъ управитель театра, позове на свой имен-
данъ све актере на ручакъ. Кадъ су веѣъ ести почели,
примети онъ и суфлера за асталомъ, коя са найвеѣимъ
апетитомъ сеѣаше и рекне му „коє васъ на ручакъ звао“?
Суфлеръ устане, поклони се и одговори „извините го-
сподишь управитель, я мислимъ, да кадъ актери безъ
суфлера ништа представляти немогу, то немогу безъ нѣ-
га ни ести, па зато самъ дошао, да и при елу съ нѣима
будемъ и примѣромъ имъ предходимъ.“

— Каква имена еданъ човекъ у разнымъ приликама и обиди. — Кады е у суду, зове се *тужитель* или *обтужень*, кады е у апсу *суженикъ*, кады е збогъ чега на казнь осуђень, *осуђеникъ*, држава га назива *поданикомъ*, остали люди у држави *грађаниномъ*, на пароплову зове се *путникъ*, у цркви се зове *правовѣрни*, онай, коме е што дужанъ, зове га *дужникомъ*, попъ га зове *стадомъ*, при попису зове се *глава*, коды мѣнице, зове се *издатель*, и *примаоцъ* мѣнице, при закупу *закупитель*, коды жене е *мужъ*, у меяни *гостъ*, на балу *играчъ*, коды новинара *пренумерантъ*, коды лекара *болестникъ*.

— У месту Н. буде еданъ младиъ на смртъ осуђень, па будући е онда, кады су ту казнь надъ нѣмъ извршити хтели, болестанъ быо, то га пошлю у шпиталь да се излечи. Кады е оздравіо, докторъ подне се криминальномъ суду слѣдује известіе „Подписаный у свакой понизности явля славномъ криминальномъ суду, да е осуђеникъ Н. савршено оздравіо, и потоме да не безъ никакве опасности смртну казнь издржати моћи“.

— Одъ времена оногъ, кады е ова породица, коя садъ у Мароко влада, ступила на престоль, завео се обичай, да свакій членъ те фамиліе подразумевајући ту и цара, мора узети по едну девојку за жену, одъ најотмѣније породице. Царъ пакъ има 700 жена и то 200 у Мароко, 200 у Меки и 300 у Фецу. Прорачунато е, да између 8 милиона Мароканаца има читавъ еданъ милионъ, кои су одъ царске крви, и да има вароши и предѣла изъ самы унучади нѣгови населѣни.

— *Зашто жене радо любе.* — У дружеству едномъ поведе се речъ о томе, зашто жене радо любе, и еданъ на то рекне ово: 1. зато, што су одъ природе къ любљеню наклонѣне; 2. зато, што су се томе јошть у колевки одъ матери научиле; 3. што, у свакомъ окружавајућемъ њ њмъ предмету нешто любљеня достойно налазе; 4. што, свакій нагонъ у колико се выше задовољава, у толико е већій; 5. што оне за свашта лепо, и добро, едномъ речи за свашта естетично приемљиве су, па потоме и за любљенъ; и напоследку 6. Све женске любе највыше изъ обычая. Да е ово истина сведочи намъ то, што се оне свакады, кады се на сокаку сретну, любе, и потоме нѣовымъ полюбцима ни најманъ нетреба вѣровати.

М а л и н е.

— Сама доброта у човеку безъ разума може му быти пре шкодљива, него полезна; еръ га она не кадра сачувати одъ лукавы и зломислены людій, одъ кои се свакады и у свако време сачувати валя.

— Богатство не кадра излечити човека одъ сребролюбія, нити му оно може дати покой, кои се у разумной умѣрености наоди.

— Добро разумети шта други говоре и како валя на то одговарати, естъ мучније него знати добро говорити.

— Животъ е даръ Божіи, доброме е дати на велико добро и ползу, а зломъ, да се мучи и гризе.

— Ништа не неразумније, него вѣровати све оно, што намъ ко каже, немислени да ли то све тако быти може.

— Живи само о мртвима могу говорити шта оћеду, еръ нити њ се бое, нити стиде.

— Човекъ кады е у свомъ правомъ природномъ станю, онъ е добаръ, кротакъ, дружелюбивъ и све и сва; а кады се разгнѣви, тада не само да све ово не, него и на себе самогъ заборава.

— Найвыше зла чине они, кои речи одъ едного до другогъ пренесе, и тако и најболъ пріятель заваде.

— Любовъ мора быти или на узажномъ интересу и ползи, или што е више и постояннѣ, на чистой добродѣтели основана.

— Потреба е велика познати онога, съ коимъ оћемо да говоримо.

— Богатъ человекъ безъ науке и добра срца, подобанъ е волу, кои позлаћене рогове има.

— Ко се опари, а некаже да е чорба врућа, тай не за друество. Онъ треба да каже, па онда други некъ раде шта оће.

О Г Л А С И.

Стецишта.

При Суду в. Београда надъ масомъ презадуженогъ Беневинисте Албали Давида, А Азриела Еврея овд. 22 Августа.

При Суду окр. Чачанскогъ надъ масомъ поч. Танаска Јовићевића изъ Балѣвца, 7 Августа.

Продасе.

Нач. окр. Чачанскогъ продава ће добра Николе Раковића изъ Дугановиће 21, 22 23 Юлія.

Нач. Окр. Рудничкогъ продава ће добра Гавила Ђилесовића и Симе Ненадовића изъ Блазнаве.

Судъ Окр. Крагуевачкогъ прогласіо е Ђорђа Антоновића изъ Божуринъ за распикућу.

Подписаный продаемъ изъ слободне руке свою кубу наодећу се у сокаку водећемъ Калемегдану до Обштинске куће, и комшіе съ леве стране Савве Нешића быв. клисара Саборне Цркве. Куба е на едномъ бою и заузима плаца ширине съ лица 5, са зади $4\frac{3}{4}$ и дужине 16 фати. Ко бы волю имао купити нека се изволи ме-

ни подписаномъ овамо у Шабцу, или Господ. Гаврилу Вуковићу у Београду погодбе ради приявити.

У Шабцу 24. Юнія 1857,

ПАВЛЕ СТАНКОВИЊЪ

(3—3) ђумрукція шабачкій.

Понизно молимо ону г. г. пренумеранте, кои намъ што одъ прошле године и за прошло прво и ово истекше тримесециѣ давати имаю да намъ то што пре пошлю У чр.

Издае Любомиръ П. Ненадовићъ.

У Кнѣигопечатни Княжества Србскогъ.